

Чинтуловъ въ Цариградъ. — Следъ обнародването на фермана, който дава право да се учреди независима българска екзархия, Чинтуловъ билъ избранъ за представител на Сливенска, Ямболска, Карнобатска и Айтоска околии въ народния църковенъ съборъ въ Цариградъ. Този изборъ билъ посрещнатъ отъ всички съ особена радостъ, защото Чинтуловъ „билъ снабденъ съ черковно и гражданско образование и се отличавалъ съ истинско християнско и народно чувство“. Благодарение на довѣрието, съ което се е ползувалъ между представителитѣ и популярността му като народенъ поетъ и учител, Чинтуловъ билъ избранъ въ комисията за изработване правилникъ, по който да се водятъ разискванията на събора, заедно съ Иларионъ Макариополски, Марко Балабановъ, Панаретъ Пловдивски и Сава Добропродни. Безспорно, участието му въ великия народенъ съборъ не е едно отъ първитѣ, но той взема живо участие въ него и проявява голѣми грижи за опазване интереситѣ на своята епархия, за което получава похвално изпроводително писмо отъ Синода: „ . . . Чинтуловъ зе дѣятелно участие въ сичкиты по важны въпросы и винагы показа най-топлата ревность за народното въобще добро, съ една рѣчь той показа и словомъ и дѣломъ, че е заслужвалъ не само повѣрението на богоспасаемата ваша Епархия, но и почитъта и любовъта, която той привлѣче отъ страна на всинца“.

Следъ събора — въ Сливенъ. — Следъ завръщането си отъ Цариградъ, Чинтуловъ следи по-нататъшното развитие на църковния въпросъ и подкрепя всѣки актъ, който води до пълното отдѣляне и независимост на българската църква. За известно време Чинтуловъ билъ избранъ членъ на училищното настоятелство, а отъ началото на учебната 1872/73 година отново става главенъ учител и надзирател на всички сливенски училища за три учебни години. Съ изтичането на третѣ учебни години презъ 1875 год., следъ 25 годишна преданна и ползотворна дейность въ служба на родната просвѣта, Чинтуловъ, уморенъ и съ разстроено здраве, но доволенъ отъ изминатия пжтъ, напуща за винаги училището.

Презъ 70-тѣ години Чинтуловъ допѣва своята пѣсень, като се опитва въ стихотворния епосъ. Тогава той написва дветѣ епически пѣсни: „Двама приятели“ и „Патриотъ“, а сжщо и два лирични кжса: „За срамъ на чуждитѣ езици“ и „Ти, вѣчно пжтниче“ . . . които, поне тѣй както сж стигнали до насъ, нѣматъ поетичната сила и правилность на първитѣ пѣсни.